

tilføiede udtryffeligt, at en Betingelse for, at en saadan Ordning kunde finde Sted, maatte være, at Administrationen drog Omsorg for, at Staten derved ikke paatog sig nogen større Udgift end den, som allerede var bevilget til Anlægget af Dokken. Det var den udtryffelige Betingelse for, at det skulde udføres, og jeg tror ikke, at jeg huffer feil, naar jeg siger, at den ærede Ordfører for Finantsudvalget ogsaa den Gang netop betegnede det som Betingelsen for, at et saadant Arrangement kunde gøres, nemlig at der derved ikke paabyrdes Staten nogen yderligere Udgift. Han sagde iøvrigt den Gang, at Sagen ikke havde været gjort til Gjenstand for nogen nærmere Overveielse i Finantsudvalget, men at, naar han skulde udtale sin Formening, vilde han ikke kunne modsætte sig, at Sagen ordnedes paa den af Indenrigsministeren foreslaaede Maade. Han udtalte sig saaledes, at jeg troede med Sikkerhed at kunne inærskætte den Ordning, som var foreslaaget; men det er ikke min Skyld, at det ikke skete. Allerede den 1ste April forlode Entreprenøerne Arbeidet, og der blev altsaa ikke Tale om paa Forhaand at afslutte en billig Afford om Overtagelse af Arbeidet paa Statens Regning, da de forlode Arbeidet uden Varsel, og først efter at det var sket, kom man til Underhandling med dem om at komme til en mindelig Overenskomst om de Betingelser, hvorunder Staten nu skulde paatage sig Fortsættelsen af det dem paahvilende Arbeide ved Esbjerg Havn. Regjeringen fastholdt — som det vil ses af Bemærkningerne i Anmærkningerne til Finantsloven — at Kautionsisten for Entreprenøerne, som egentlig var den, som havde udført Arbeidet i den sidste Tid, og som skulde paatage sig det effektive Ansvar, maatte give Staten saa stor en Sum, som der ansaas fornøden til at fuldføre Arbeidet, medens man vilde udsætte Spørgsmaalet om Betalingen for, at Fristen var overskridet, til et senere Tidspunkt. Men da det ikke var muligt paa de Vilkaar at træffe nogen Overenskomst med Entreprenøerne eller deres Kautionsist, saa troede Regjeringen sig ikke bestjert til paa nogen anden Maade at træffe Overenskomst med de Paagjældende. Saaledes skete det altsaa, at Sagen maatte afgjøres ad retslig Vej. Dette har ganske vist havt til Følge, at Sommeren er gaaet hen, uden at der egentlig er foretaget noget Væsentligt ved de Nybygninger, som ere projekterede. Smidlerid har jeg dog det Haab, at det ikke skal udsætte Arbeidet i meget lang Tid. Der træffes Afford om Leverance af Materiale til Bygning af Anlægsbroen, og dette Arbeide vil næste Aar kunne fremmes med al mulig Kraft. — Jeg tror, at den sidste ærede Taler gik ud fra en feil Forudsætning, naar han troede, at der i det, der foregik her ifjor ved Finantslovens 3die Behandling, skulde være givet Indenrigsministeren Leilighed til at træffe Afford med Entreprenøerne om paa billige Vilkaar, som tillige for dem kunde være for-

delagtige, at overtage Udførelsen af Resten af Arbeidet ved Esbjerg Havn.

Clausen: Det var kun et Par korte Bemærkninger, jeg vilde knytte til Vædringsforslaget under Nr. 19. Jeg vil henlede den høitærede Ministers og det ærede Udvalgs Opmærksomhed paa, om ikke dette Vædringsforslag staar i Strid med Karakteren af den Bevilling, der er given paa indværende Aars Finantslov af 40,000 Kr. til Lettelse i Digebyrden for Lodsseierne paa Falster. Det forekommer mig, at der er nogen Modstrid deri. Da den omtalte Bevilling var til Forhandling, tillod jeg mig at stille et Vædringsforslag om yderligere Forhøielse deraf, og jeg motiverede det derhen, at det forekom mig, at Digebyrderne endda efter dette Tilskud vilde blive for store for Lodsseierne. Ministeren svarede den Gang, at der kunde ikke være Tale om yderligere Tilskud for Lodsseierne til Digebyrdens Lettelse, hvorimod man vilde tage under Overveielse at holde udenfor Digelagets Regnskab de Udgifter, som medgik til Lerklintens Sikkring paa Sydfalster. Denne Betragtning kunde jeg tilbidslutte mig til, idet jeg hele Tiden har fundet, at Lerklintens Sikkring egentlig ikke kom selve Digelaget ved, idet den ikke var afgjort nødvendig for Digernes Skyld, for at sikke denne Del af Øen, som Digerne skulle sikke. Sydskysten er en Høivang, som er meget udsat ved Høivande, idet der skulles en Del bort deraf; men det har dog ikke saa stor Betydning, at man kan vente, at et Gjennembrud ved denne Høivang kan ske og derved gjøre Skade for Digelaget. Altsaa anser jeg det for rigtigt, at Digelaget havde været holdt udenfor Omkostningerne til Sikkring af Lerklinten. Som det nu ses af Betænkningen, er der kalkuleret en Sum af noget over 63,000 Kr. til Sikkring af Lerklinten, og endvidere ifølge Vædringsforslaget vil man danne en Fond til fremtidige Arbeider ved Lerklinten og til Digernes Vedligeholdelse, og dertil vil man tage disse 40,000 Kr., som ere bevilgede ifjor. Det tror jeg ikke er en heldig Anvendelse af en Bevilling, som blev given under visse Forudsætninger. Det er ogsaa et Spørgsmaal, om Lodsseierne virkelig er tjente med at være med til at danne en saadan større Fond, eller om det ikke var lige saa klogt, at disse aarlige Vedligeholdelsesomkostninger, som man tænker sig ville indtræde, repareredes Aar for Aar, i Stedet for at der henlægges en større Fond hertil. Jeg tror i alt Fald, at det er meget uheldigt, at den Bevilling, som vi gave ifjor, blev anvendt i et ganske andet Diemed, og jeg henstiller derfor til det ærede Udvalg og til den høitærede Minister at tage Sagen under fornyet Overveielse til 3die Behandling. Jeg vilde da ønske, at man maatte komme til det Resultat, at dette Arbeide ved Lerklintens Sikkring maatte blive holdt fuldstændig udenfor Digesagen, og den høit-